

İFSAT ve İSLAM TOPLUMUNUN FERTLER ÜZERİNDEKİ ETKİSİ

Mekke’de yaşadığım yıllarda, bir ramazan günü, trafik açısından sabahın en tenha saatlerinde, Şiše semtindeki evimden çıkıp bir iş için aracımınla başka bir semte gidiyordum.

Evimizin yüz metre ilerisindeki dörtlü kavşağa yaklaşınca yeşil ışık yandığını gördüm; durmadan yoluma devam etmek istedim. Tam yolun ortasına varmıştım ki, kırmızı ışıktan geçen bir taksi, benim kullandığım aracın ortasından, şiddetli bir şekilde bana çarptı. Öğlenden önce sabahın tenha saatleri, yollarda ins-cin yok. Kamera sisteminin olmadığı yıllar. Araçlarımızda tahribat ağır olsa da ikimizde de her hangi bir yaralanma olmadı hamdolsun.

Araçlarımızdan inip tanıştık; birbirimize geçmiş olsun dilekelerimizi bildirdik. Mekke Ramazanlarının geceleri canlı ve hareketli, gündüzleri ise sakin ve hareketsiz olduğunu bildiğimiz için, trafik polisi çağırarak yerine, kendimiz beraber Mekke trafik müdürlüğüne gitmeye karar verdik.

Nöbetçi trafik şube müdürü, kimlik ve ruhsatlarımızı aldıktan sonra olayın oluş şeklini anlatmamızı istedi. Bu esnada bana çarpan arkadaşım Suud vatandaşı olduğunu öğrenmiş oldum. Ben kendimden emin olmanın rahatlığı ile olayı Suudlu gencin anlatmasını istedim. 20-25 yaşlarında olduğunu zannettiğim bu gencin olay esnasında oruç tutmadığını fark etmiş olmakla birlikte, mazereti olabileceğini düşünerek, sessiz, sedasız, sakin bir şekilde olayı olduğu gibi anlatmasını bekliyordum. Müdür bey olayı onun anlatmasını isteyince, ilk cümle olarak, **“Bu Türk kırmızı ışıktan geçerken, duramadım ve ona çarpmak zorunda kaldım.”** demez mi? Şok oldum. Şahit yok; belge yok; bu durumda ne diyeceğimi, nasıl diyeceğimi şaşırardım. Ondan sonra bir şeyler daha söyledi ise de şaşkınlıktan onları anlayamadım bile. Trafik şube müdürü olan arkadaş, bana dönüp, siz ne diyorsunuz deyince, iki Suudlu arasında ezileceğim endişesine kapılmış olmanın umutsuzluğu ve hüznü ile ben yeşil ışık yanarken geçiyordum; kırmızı ışıktan geçen ise o arkadaşın kendisi idi dedim. Müdür Bey, gence dönüp **“Bak bu Türk senin söylediğinin aksini söylüyor.”** deyince genç arkadaş, **“yalan söylüyor.”** demesin mi? Bu cümleyi duyunca oruçlu olduğumu da unutarak, Karadenizli olmanın verdiği hırçınlıkla, hiddetli bir şekilde **“asıl yalan söyleyen odur.”** dedim. Trafik şube müdürü beni sakinleştirip, ne yapalım nasıl yapalım, senin teklifin nedir diye sorunca, kendisine **“bu arkadaşta, önce yalanın ve yeminin sorumluluğunu, vebalini anlatmanızı, ondan sonra da söylediğinin doğruluğu için yemin teklif etmenizi istiyorum.”** dedim. Dedim amma, oruç tutmadığını gördüğüm bu gencin, bu kadar rahat yalan söylemesinden sonra, yemin de edebileceğini düşünüyordum. Ancak bundan başka yapılabilecek bir işlem olmadığı için sonuca katlanmaya razı olmuştum. Müdür Bey, genç Suudluya yalan yeminin sorumluluk ve vebalini güzelce anlatmakla kalmadı, benim eklemek istediğim bir şey varsa hatırlatabileceğimi söyledi. Benim, ilave edeceğim bir şey yok, demem üzerine, gence doğru dönüp söylediğine yemin etmeyi teklif etti.

Bir anlık sessizlikten sonra, **oruç tutmayan, yalan söyleyip beni suçlayan bu genç birden hüngür hüngür ağlamaya başladı.** Boynunu bükerek gözyaşlarını silmeye çalışırken, duyulacak bir sesle **“ben yalan söyledim; Allah’tan af Türk’ten özür diliyorum.”** dedi. Beklemediğim bu itiraf ve gözyaşları beni de duygulandırmıştı. Kısa bir sessizlikten sonra, müdür bey bana dönerek, üç tamirhaneden aracınızdaki hasarın tamiri için teklif alıp bize getirin; üç teklifin ortalaması olan ücreti alıp size vereyim dedi. Mevzuata göre hatalı olduğu sabit olan genç arkadaş hem kendi aracının masrafına katlanacak hem de benim aracınızdaki hasarın tamir ve parça ücretini ödeyecekti. Çünkü S.Arabistan mevzuatına göre o dönemde sigorta yoktu; İslami açıdan caiz de görülüyordu. Herkes hatasının faturasını kendisi ödemek zorundaydı. Bu sebeple trafik kazalarının oranı diğer ülkelere göre daha düşüktü.

Oluşan duygusal hava sebebi ile yüzüme bakamayacak kadar mahcubiyet yaşayan gence baktım; hala gözyaşları kurumamıştı. Müdür beye dönüp **“bu genç yalan yemin etmediği için, ben de hakkımdan feragat ediyorum; aracımı kendim tamir ettireceğim; bana tamir izin belgesi vermeniz yeterli.”** dedim. Bu anlayış ve fedakârlığım üzerine, müdür bey gence dönerek kalk bu Türk’le helalleş dedi. Genç kalktı ve anlımdan ve omuzumdan öperek özür diledi ve helallik istedi. Suudlular hürmet ettikleri insanların anlından ve omuzundan öperler. Bunu bildiğim için ben de ona sarılarak Türk usulü sevgimi, mûsamahamı bildirdim ve helalleştik. Müdür bey de duygulanıp bana telefon numarasını verdi, ihtiyaç olursa her zaman kendisini arayabileceğimi söyledi.

Trafik müdürlüğünden ayrılırken aynı olayı Türkiye’de yaşasaydım; Ramazanda oruç tutmayan ve yalan söyleyebilen bir gence yemin teklif etmekten nasıl bir sonuç alabileceğimi düşündüm.

İfsat toplumu ile İslam toplumunda yaşayan fertler arasındaki farkı, sizin düşünce ve takdirinize havale edip bırakıyor; sadece şu cümle ile iktifa ediyorum:

Halkı Müslüman olan ülkelerde İslam treni rayda ama kaptan köşkü işgal edilmiş. Türkiye’de ise İslam treni raydan çıkmış; yan yatmış. Diğer ülkelerin trenini bakım yaparak işgalden kurtarıp akli selim sahibi bir kaptanla hedefe yürütmek bize göre daha kolay, biz ise, önce treni kaldırıp rayına oturtmak, rayların ve trenin bakımını yaparak akli selim sahibi bir kaptanla hedefe yürütmemiz gerekiyor.

03/12/2022 Üsküdar
Ahmet Ziya İbrahimoglu